

**MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

DLI.III.6621.148.2016.KS.10

OBWIESZCZENIE

Na podstawie art. 11f ust. 3 i 7 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2031, z późn. zm.) oraz na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.),

Minister Infrastruktury i Budownictwa

zawiadamia, że wydał decyzję z dnia 9 czerwca 2017 r., znak: DLI.III.6621.148.2016.KS.9, uchylającą w całości decyzję Wojewody Warmińsko-Mazurskiego Nr 34/16 z dnia 31 sierpnia 2016 r., znak: IGR-II.7820.1.38.2016, zmieniającą decyzję Wojewody Warmińsko-Mazurskiego Nr 14/11 z dnia 30 września 2011 r., znak: IGR-II.7020.6.2011.KP, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na budowie drogi ekspresowej S7 na odcinku Miłomłyn – Olsztynek, pododcinek „C” od km 18+845 do km 38+900, oraz umarzającą w całości postępowanie organu pierwszej instancji.

Strony w sprawie mogą zapoznać się z treścią decyzji oraz aktami sprawy – w siedzibie Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa w Warszawie, ul. Chałubińskiego 4/6, w dni robocze, w godzinach od 9.00 do 15.30, jak również z treścią decyzji – w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg drogi, tj. w Urzędzie Miejskim w Olsztynku, Urzędzie Gminy w Ostródzie, Urzędzie Gminy Grunwald.

Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa
3. Kępczyński
Jarosław Kępczyński
Zastępca Dyrektora
Departamentu Realizacji Inwestycji

**MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, dnia 09 czerwca 2017 r.

DLI.III.6621.148.2016.KS.9

NK: 91029/17

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 w związku z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „kpa”, po zapoznaniu się z odwołaniem Pana Piotra Hładyszewskiego od decyzji Wojewody Warmińsko-Mazurskiego Nr 34/16 z dnia 31 sierpnia 2016 r., znak: IGR-II.7820.1.38.2016, zmieniającej decyzję Wojewody Warmińsko-Mazurskiego Nr 14/11 z dnia 30 września 2011 r., znak: IGR-II.7020.6.2011.KP, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na budowie drogi ekspresowej S7 na odcinku Miłomłyn – Olsztynek, pododcinek „C” od km 18+845 do km 38+900,

**uchylam zaskarżoną decyzję w całości
i umarzam w całości postępowanie organu pierwszej instancji.**

Uzasadnienie

Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, zwany dalej „inwestorem”, wystąpił do Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z wnioskiem z dnia 2 marca 2011 r. (data wpływu do Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Wojewódzkiego w Olsztynie – 2 marca 2011 r.), o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej dla zadania: „Budowa drogi ekspresowej S7 na odcinku Miłomłyn – Olsztynek, pododcinek „C” od km 18+845 do km 38+900”.

Postępowanie to zakończyło się wydaniem przez Wojewodę Warmińsko-Mazurskiego w dniu 30 września 2011 r. decyzji Nr 14/11, znak: IGR-II.7020.6.2011.KP, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na budowie drogi ekspresowej S7 na odcinku Miłomłyn – Olsztynek, pododcinek „C” od km 18+845 do km 38+900, zwanej dalej „decyzją ZRID Wojewody Warmińsko-Mazurskiego”.

Od decyzji ZRID Wojewody Warmińsko-Mazurskiego odwołania, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, wnieśli: Pan Tomasz Polito, Pan Wojciech Florczyk, Pani Anna Hładyszewska i Pan Kazimierz Hładyszewski, Pan Paweł Hładyszewski, Pan Piotr Hładyszewski, Pani Halina Adamska i Pan Łukasz Adamski, Pani Barbara Hładyszewska, Pan Jacek Galon, Pani Ewa Komornicka i Pan Jerzy Komornicki, Pan Mirosław Augustyn oraz Pan Grzegorz Bartnicki, reprezentowani przez pełnomocnika Pana Piotra Brzozowskiego.

W związku z faktem, iż odwołanie Pana Jacka Galona, Pani Ewy Komornickiej i Pana Jerzego Komornickiego, Pana Mirosława Augustyna oraz Pana Grzegorza Bartnickiego, reprezentowanych przez pełnomocnika Pana Piotra Brzozowskiego, nie zostało wniesione w terminie, postanowieniem z dnia 28 marca 2012 r., znak: BOII-3ks-772-165-591/11/12, zwanym dalej „postanowieniem Ministra”, wydanym na podstawie art. 134 kpa, organ odwoławczy stwierdził uchybienie terminu do wniesienia odwołania.

Po rozpatrzeniu odwołań wniesionych przez Pana Tomasza Polito, Pana Wojciecha Florczyka, Panią Annę Hładyszewską i Pana Kazimierza Hładyszewskiego, Pana Pawła Hładyszewskiego, Pana Piotra Hładyszewskiego, Panią Halinę Adamską i Pana Łukasza Adamskiego oraz Panią Barbarę Hładyszewską, decyzją z dnia 28 marca 2012 r., znak: BOII-3ks-772-165-590/11/12, zwaną dalej „decyzją Ministra”, Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej uchylił w części i orzekł

w tym zakresie co do istoty sprawy, a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy decyzję ZRID Wojewody Warmińsko-Mazurskiego.

Na decyzję Ministra skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wnieśli Pani Halina Adamska i Pan Łukasz Adamski. Prawomocnym postanowieniem z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt VII SA/Wa 1226/12, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie odrzucił ww. skargę.

Natomiast na postanowienie Ministra skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wniósł Pan Grzegorz Bartnicki. Prawomocnym postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2012 r., sygn. akt VII SA/Wa 1225/12, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie odrzucił ww. skargę.

Następnie wnioskiem z dnia 5 sierpnia 2016 r., znak: O.OL.I-1.4110.6.2016.1,3.mk, inwestor wystąpił do Wojewody Warmińsko-Mazurskiego o zmianę, na podstawie art. 36a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą Prawo budowlane”, decyzji ZRID Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w zakresie budowy przyłączy wody i kanalizacji sanitarnej do MOP I Grabin. Ponadto inwestor wniósł o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, działając na podstawie art. 36a ust. 1 ustawy Prawo budowlane, art. 11a ust. 1 oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2031, ze zm.), zwanej dalej „specustawą drogową”, Wojewoda Warmińsko-Mazurski wydał w dniu 31 sierpnia 2016 r. decyzję Nr 34/16, znak: IGR-II.7820.1.38.2016, zwaną dalej „decyzją zmieniającą Wojewody Warmińsko-Mazurskiego”, zmieniającą decyzję ZRID Wojewody Warmińsko-Mazurskiego oraz nadał jej rygor natychmiastowej wykonalności.

Od decyzji zmieniającej Wojewody Warmińsko-Mazurskiego odwołanie do Ministra Infrastruktury i Budownictwa, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, wniósł Pan Piotr Hładyszewski.

W odwołaniu z dnia 14 września 2016 r. [nadanym w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1113, z późn. zm.), w tym samym dniu], Pan Piotr Hładyszewski zaskarżył decyzję zmieniającą Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w całości, wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu odwołania Pan Piotr Hładyszewski podniósł, iż Wojewoda Warmińsko-Mazurski naruszył zasadę czynnego udziału strony w postępowaniu nadzwyczajnym, które to postępowanie jest nową sprawą, nie mieszczącą się w odstępstwach od stosowania przepisów dotyczących czynnego udziału stron w postępowaniu, tj. art. 10 kpa. Skarżący stwierdził, iż art. 10 kpa oraz „wiele realizujących go przepisów szczegółowych k.p.a.” zapewniają stronie „nie jakieś bliżej nie określone prawo do »wypowiadania się« czy »wysłuchania« czy też »obrony«, lecz właśnie prawo do kształtowania wespół z organem przebiegu postępowania i jego wyniku – decyzji”.

Pan Piotr Hładyszewski podkreślił, iż strona ma w szczególności szeroko zagwarantowane prawo wglądu do akt sprawy (art. 73 i art. 74 kpa), wraz z przysługującym jej prawem do złożenia zażalenia na postanowienie o odmowie udostępnienia tych akt, ma prawo zgłaszać wszelkie dowody (art. 75, art. 78, art. 90 § 2 pkt 1, art. 95 kpa), powinna być zawiadomiona o terminie i miejscu przeprowadzenia dowodu ze świadków, biegłych lub oględzin (art. 79 § 1 kpa), a także o terminie, miejscu i przedmiocie rozprawy (art. 90 kpa), ma również prawo brać czynny udział w postępowaniu dowodowym (art. 79 § 2, art. 95 kpa).

Skarżący wskazał, że zgodnie z art. 81 kpa, okoliczność faktyczna może być uznana za udowodnioną tylko wtedy, gdy strona miała możliwość wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów, z wyjątkiem szczególnych sytuacji, o których mowa w art. 10 § 2 kpa. Skarżący zaznaczył, iż przestrzeganie zasady czynnego udziału strony w postępowaniu jest „obwarowane sankcją” z art. 145 § 1 pkt 4 kpa, zgodnie z którym to przepisem, w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli strona bez własnej winy nie brała w nim udziału.

Opisane powyżej odwołanie wniesiono w terminie.

W trakcie prowadzonego postępowania odwoławczego do Ministra Infrastruktury i Budownictwa wpłynęło pismo inwestora z dnia 26 kwietnia 2017 r., znak O.OL.I-1.4110.6.2017.5.12.mz, w którym to piśmie inwestor oświadczył, iż cofa ww. wniosek z dnia 5 sierpnia 2016 r. o zmianę decyzji ZRID Wojewody Warmińsko-Mazurskiego i wnosi o umorzenie postępowania w całości.

Uwzględniając fakt, iż właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Budownictwa (Dz. U. z 2015 r. poz. 1907, ze zm.) – jest Minister Infrastruktury i Budownictwa, stwierdzono, co następuje.

Zarówno w doktrynie prawa administracyjnego, jak i w orzecznictwie sądowym utrwalony jest pogląd, iż kompetencje organu odwoławczego nie sprowadzają się jedynie do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji. Organ drugiej instancji jest bowiem obowiązany uwzględnić zarówno zmiany stanu prawnego, jak i faktycznego, jakie zaszły w sprawie pomiędzy wydaniem orzeczenia przez organ pierwszej instancji, a orzeczeniem organu odwoławczego.

Organ drugiej instancji ustala stan faktyczny w oparciu o materiał zebrany w postępowaniu pierwszej instancji, rozszerzając granice postępowania dowodowego na nowe okoliczności faktyczne pominięte przez organ pierwszej instancji, jak i te, które po wydaniu decyzji przez organ pierwszej instancji uległy zmianie, a które są istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy (por. M. Jaśkowska, A. Wróbel: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. Zakamycze 2005, s. 796-797 wraz z powołanym tam orzecznictwem sądowym; a także wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 grudnia 2000 r., sygn. akt V SA 1799/00; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 kwietnia 2005 r., sygn. akt II SA/Wa 2413/04, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Na gruncie przedmiotowej sprawy ww. okoliczności zaistniały.

Zgodnie z regułą zawartą w art. 61 § 1 *kpa* postępowanie administracyjne wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z postępowaniem wszczynanym na wniosek, stosownie do przepisu art. 36a ust. 1 *ustawy Prawo budowlane*, w myśl którego istotne odstępianie od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę jest dopuszczalne jedynie po uzyskaniu decyzji o zmianie pozwolenia na budowę wydanej organ administracji architektoniczno-budowlanej.

Specyfika takiego rodzaju postępowania przejawia się w fakcie, iż może zostać ono zainicjowane tylko przez określony podmiot – organ nie może działać z urzędu, jak również inne strony nie mają możliwości wpływu na wszczęcie postępowania. W postępowaniu o wydanie decyzji o zmianie pozwolenia na budowę wniosek nie tylko inicjuje postępowanie, ale wyraża wolę inwestora odnośnie rozstrzygnięcia sprawy. Wola ta musi istnieć przez cały tok postępowania, aby można było mówić, że postępowanie ma przedmiot. Tylko istnienie woli inwestora pozwala doprowadzić sprawę do rozstrzygnięcia merytorycznego.

Bez względu na to, w jakiej formie inwestor wyrazi brak woli kontynuowania postępowania (wycofa wniosek, czy zażąda umorzenia postępowania), sytuację taką należy oceniać jednolicie – jako brak wniosku (rozumianego nie literalnie, jako pismo inicjujące postępowanie, ale jako wola uzyskania rozstrzygnięcia). W taki sposób inwestor neguje istnienie wniosku, a więc wskazuje, że postępowanie jest bezprzedmiotowe z uwagi na brak jednego z elementów warunkujących wszczęcie i prowadzenie postępowania.

Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której mowa w art. 105 § 1 *kpa*, to brak przedmiotu postępowania. Tym przedmiotem jest zaś konkretna sprawa, w której organ administracji publicznej jest władny i jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu. Sprawa administracyjna jest konsekwencją istnienia stosunku administracyjnego, czyli takiej sytuacji prawnej, w której strona ma prawo żądać od organu administracyjnego skonkretyzowania jej indywidualnych uprawnień wynikających z prawa materialnego. Postępowanie w takiej sprawie staje się bezprzedmiotowe, jeżeli brakuje któregokolwiek z elementów stosunku materialnoprawnego, a zatem, gdy brak było podstaw prawnych do merytorycznego rozstrzygnięcia danej sprawy, gdy przyznanie określonego uprawnienia

stało się zbędne lub gdy organ administracyjny stwierdzi oczywisty brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy (vide: postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 czerwca 2011 r., sygn. akt I OSK 1458/10, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 1015/11, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 14 lipca 2011 r., sygn. akt II SA/OI 412/11, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Sytuacja, w której brak któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego powoduje, że nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez jej rozstrzygnięcie co do istoty, a zatem jakiegokolwiek rozstrzygnięcie merytoryczne, pozytywne czy też negatywne, staje się prawnie niedopuszczalne. Umorzenie postępowania zamyka więc drogę do konkretyzacji praw i obowiązków strony oraz kończy postępowanie w danej instancji (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 marca 2011 r., sygn. akt I OSK 791/10, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Przyczyna bezprzedmiotowości może istnieć przed wszczęciem postępowania, jak i pojawić się po jego wszczęciu a przed jego zakończeniem. W każdym z tych przypadków stwierdzenie bezprzedmiotowości, na jakimkolwiek etapie postępowania, obliuguje organ do umorzenia postępowania w oparciu o art. 105 § 1 *kpa*. Niezależnie jednak od tego, w jakim czasie okoliczność ta zaistnieje, organ rozpoznający sprawę ma obowiązek ją uwzględnić.

W omawianym przypadku bezprzedmiotowość postępowania ujawniła się w toku postępowania odwoławczego. Wskazać należy, iż w przypadku, gdy okoliczności wskazane w art. 105 § 1 *kpa* występują na etapie postępowania odwoławczego, organ wydaje, w granicach uprawnień przypisanych mu przez art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, decyzję o uchyleniu rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji i umorzeniu postępowania (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. akt VII SA/Wa 528/08, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). W sytuacji, kiedy strona cofa wniosek o wydanie decyzji na etapie postępowania odwoławczego oraz wnosi o umorzenie postępowania, organ odwoławczy nie może oceniać merytorycznie decyzji organu pierwszej instancji, ale ma obowiązek wydać decyzję na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, tzn. uchylić decyzję organu pierwszej instancji i umorzyć postępowanie wobec jego bezprzedmiotowości (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 grudnia 2008 r., sygn. akt VI SA/Wa 1937/08).

Cofnięcie wniosku o wszczęcie postępowania administracyjnego jest równoznaczne z brakiem żądania uprawnionego podmiotu do rozpoznania konkretnej sprawy administracyjnej, co oznacza, że przedmiot postępowania, oznaczony we wniosku, przestaje istnieć. Inaczej rzecz ujmując, z chwilą cofnięcia wniosku odpada jeden z koniecznych elementów sprawy administracyjnej (przedmiot), co obliuguje organ do umorzenia postępowania (tzw. obiektywna konieczność umorzenia postępowania) na podstawie art. 105 § 1 *kpa*. Nie mają przy tym znaczenia przyczyny dla jakich doszło do cofnięcia wniosku (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 marca 2012 r., sygn. akt I OSK 394/11, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 grudnia 2010 r., sygn. akt I OSK 254/10, niepubl., wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 24 listopada 2006 r., sygn. akt II OSK 1436/05, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 listopada 2012 r., sygn. akt VII SA/Wa 1369/12, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że zgodnie z art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej*, w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nieuregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy *ustawy Prawo budowlane*, z wyjątkiem art. 28 ust. 2 *ustawy Prawo budowlane*. Co za tym idzie, w pełni uzasadnione jest w przypadku istotnego odstąpienia od projektu budowlanego, zatwierdzonego decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, dokonanie jego zmiany na podstawie art. 36a *ustawy Prawo budowlane* poprzez zmianę decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w zakresie dotyczącym zatwierdzenia projektu budowlanego.

Wniosek złożony przez podmiot uprawniony na podstawie ww. przepisu określa zatem przedmiot postępowania i wszczyna konkretną sprawę administracyjną.

W niniejszej sprawie Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad jest jedynym podmiotem, któremu przysługuje uprawnienie do złożenia wniosku o zmianę decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej na podstawie art. 36a *ustawy Prawo budowlane*, a co za tym idzie – jest on również jedynym podmiotem, któremu przysługuje uprawnienie do cofnięcia takiego wniosku.

Uznać zatem należy, że ww. pismo inwestora z dnia 26 kwietnia 2017 r., znak: O.OL.I-1.4110.6.2017.5.12.mz, w którym cofa wniosek o zmianę decyzji ZRID Wojewody Warmińsko-Mazurskiego i wnosi o umorzenie przedmiotowego postępowania w całości, świadczy o bezprzedmiotowości tegoż postępowania. Konieczne jest zatem w tej sytuacji zastosowanie przepisu art. 105 § 1 kpa, czyli podstawy obligatoryjnego umorzenia postępowania administracyjnego.

Decyzja ta nie stworzy dla żadnej ze stron żadnych praw i obowiązków, a co istotne, w żaden sposób nie naruszy interesu żadnej ze stron. Inwestor nie jest zainteresowany otrzymaniem decyzji merytorycznej, natomiast pozostałe strony nie doznają żadnych ograniczeń w swoich prawach.

Biorąc pod uwagę przedstawione wyjaśnienia, Minister Infrastruktury i Budownictwa stwierdził, że w przedmiotowej sprawie zaistniała faktyczna podstawa do obligatoryjnego uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania organu pierwszej instancji na podstawie art. 105 § 1 kpa, a organ odwoławczy, działając w granicach uprawnień przyznanych mu przez art. 138 § 1 pkt 2 kpa, obowiązany był tę okoliczność uwzględnić.

Wobec powyższego, Minister Infrastruktury i Budownictwa nie mógł ocenić merytorycznie decyzji organu pierwszej instancji i tym samym nie mógł rozpatrzeć zarzutów zawartych w odwołaniu Pana Piotra Hładyszewskiego.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję, na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.), przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Infrastruktury i Budownictwa, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Zupowaznienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Tomasz Łuczowski
Podsekretarz Stanu

Otrzymują:

1. Wojewoda Warmińsko-Mazurski,
2. Pan Jarosław Kaczor
Zastępca Dyrektora Oddziału
Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Olsztynie
pełnomocnik Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad,
3. Pan Piotr Hładyszewski,
4. A/a.

Do wiadomości:

- ① Urząd Miejski w Olsztynku,
2. Urząd Gminy w Ostródzie,
3. Urząd Gminy Grunwald,
4. Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego.